

ПЕЙО К. ЯВОРОВ
лирика

АНТОЛОГИЯ

Съставител

Борис Христов

ПЕЙО К.
ЯВОРОВ
лирика

АНТОЛОГИЯ

РИВА

ЛИСТ ОТБРУЛЕН

Лист отбрулен... Бог знай де го
вяхъра заблече.
И сирака
тъй отмина на чужбина —
сам, далече.

Лист отбрулен... Мир за него
в някоя долина.
Кой го чака,
та сираче да заплаче
по родина?

ВЕЛИКДЕН

На брат ти Атанас

Един – и втори удар в безмълвието ношно...
Задружно проехтяват църковните камбани
и светла вест се носи; повтаря я всемощно
разбуденото ехо в намръщени балкани
и тласка я нагоре към висини бездънни.
Нощ мрачна оживява – тържественост я пълни
и говор я оглася свръхземен и невнятен:
души безгрижни сякаш, процесия безкрайна,
невидими към бога молитвата си тайна
възнасят – и обхождат простора необятен.

Звънят, ехтят камбани... На всеки удар нови
с по някой спомен сладък отеква памет будна:
сърце за миг забравя тъгата, що го трови,
и трепетно заслушва се в приказката чудна
за минало детинство, за дните невъзвратни
на младите надежди и сънищата златни
и вярата наивна... кога тече живота
безгрижно и щастливо под бащин покрив мили,
кога неволи още не са ни поразили
и впрегнали догробно на черен труд в хомота.

Пред погледа възкръсват, минават като живи
ред образи и скъпи, близки на душата:
ту стар баща, унесен в мечтания щастливи,
ласкаещ мила рожба, ту майката благата,
загледана в хлапака, ту братя и сестрици,
ту весела дружина от палави връстници –
рой птички повилнели – в игрите, смеховете;
ту русокъдра дружка... и две очи засмени,
и две странички нежни – божурчета червени,
на млада, ранна пролет най-любавото цвете...

Честито, свидно детство – цъфтяща, рай долина,
останала далече зад пътника утруден;
от буря сякаш носен, той бърже я отмина
и днес напразно гледа зад себе си учуден,
напразно... А пред него – белеи се път незнаен,
а мръщи се над него и небосвод безкраен –
и страх неволен често смущава му душата:
че слънце го изгаря, а сянка не съзира,
че хала го настига, а завет не намира,
нищо спътник някой – да си даде ръката...

НЕДЕЙ МЕ ПИТА

Недей ме пита, майко мила,
от що съм люто наранен,
къде се дяна мъжка сила,
та крея аз от ден на ден.
Но дай си, майко, дай ръката,
на гръд ранена я сложи
и нещо – спазено в душата
от миналото – разкажи:
кажи как плачехте тогава,
кога излъгана любов
сърца гореше: до забрава
така да плача съм готов.
Кажу, от тъмно зло гнетими,
на що възлагахте тогаз
надежди глупави – кажу ми,
бих вярвал в глупости и аз!...

ЖЕЛАНИЕ

Главата тегне изнурена,
в гърдите нито капка мощ;
мъгла в душата уморена
като в настъпилата нощ.

А грей замислено луната,
морето дреме, ветреца вей,
сънливо плиска се вълната
и лодка до брега люлей.

Една съблазън ме опива,
зоват ме шепотно мечти —
далеч, де никои не отива,
далеч в пустинни самоти.

И тамо — нека ме целува
лъчът на тъжната луна,
зефир коси ми да милува,
едва да ме люлей вълна...